

Izraelovo putovanje do Crvenog mora

„Sve se to, kao pralik, događalo njima, a napisano je za upozorenje nama, koje su zapala posljednja vremena.“

1. Korinćanima 10: 11

Nakon smrti egipatskih prvorođenaca i prelaska prvorođenaca Izraelovih, faraon je odlučio pustiti Izraelce. (2. Mojsijeva 12: 29-32). Jutro nakon događajima bogate pashalne noći okupili su se u Ramzesu kako bi započeli svoje putovanje prema Kanaanu, zemlji koju je Bog obećao Abrahamu. (1. Mojsijeva 15: 18-21; 2. Mojsijeva 3: 8). U našem uvodnom stihu, apostol Pavao kaže da su stvari koje su se dogodile Izraelcima zapisane kao primjeri ili „uzori“ za naše učenje. Kao kršćani, možemo izvući pouke iz Božjih postupaka s ovim drevnim narodom koje bi nam trebale pomoći da izbjegnemo pogreške koje su oni činili i da pokažemo veću vjeru u Božju brigu za nas nego što su oni to činili.

Ramzes, odakle su Izraelci započeli svoje putovanje, bio je jedan od „gradova-skladišta“ koje je ovaj porobljeni narod sagradio za faraona. (2. Mojsijeva 1: 11; 12: 37). Ramzes je također bio naziv faraona ugnjetavanja i postaje najprikladnije ime za grad odakle će Izraelci započeti svoje putovanje prema obećanoj zemlji Kanaanu. Egipćani su bili štovatelji sunca. Njihov bog sunca bio je „Ra“. Nije iznenađujuće da je ovaj faraon uzeo za sebe naziv

Ramzes, što znači „dijete sunca“. Međutim, znamo, sa stajališta Istine, da Ramzes zapravo nije bio davatelj svjetla ni Egiptu ni Izraelcima. On je bio taj koji je toliko porobio djecu Izraelovu da su vapili za izbavljenjem. Njihov Bog, Bog Abrahama, Izaka i Jakova, čuo ih je i izbavio. 2. Mojsijeva 2: 23-25; 3: 7-10

U tom pogledu postoji zanimljiva podudarnost u vezi s Božjim postupanjem s kršćanima danas - to jest, duhovnim Izraelcima. (Rimljanima 8: 14; Hebrejima 3: 5, 6; 1. Petrova 2: 5, 9, 10). I mi, takoreći, imamo faraona našeg ugnjetavanja. On je Sotona, izvorno nazvan Lucifer, što znači „nositelj svjetla“. Poput faraona iz davnina, on je bio daleko od pravog svjetla. Pa ipak, kroz svoje razne prijevarne metode, pojavio se kao „anđeo svjetla“. (2. Korinćanima 11: 14). Istina je da je pod vodstvom Sotone, navodno Božji narod bio naveden da gradi gradove s blagom - velike crkvene sustave koji su se maskirali kao pravi Božji gradovi. Međutim, primjećujemo da Egipat ne predstavlja samo velike crkvene sustave ništa više nego što njihovi gradovi s blagom predstavljaju cijeli Egipat. Egipat posebno predstavlja svijet ili kraljevstvo tame i smrti u kojem su, u jednom ili drugom trenutku, svi Božji duhovni Izraelci bili porobljeni. Rimljanima 8: 21-23; Galaćanima 4: 1-7

Porobljeni Izraelci nisu mogli ništa učiniti glede vlastitog izbavljenja. Izbavljenje iz Egipta postigao je Bog. Bog je također, kroz svoju sjevladavajuću providnost i prolivenu krv Isusa, većeg pashalnog Jaganjca, taj koji donosi naše izbavljenje, naše otkupljenje. (Ivan 1: 29; 1. Korinćanima 5: 7). Dobro je u tom pogledu primijetiti da iako je pošćropljena

krv pashalnog Jaganjca rezultirala izbavljenjem Izraela iz Egipta, nije ih nužno dovela u obećanu zemlju. Tako je i s duhovnim Izraelcima danas. Bog nas je izbavio putem Isusove krvi, ali kontinuirana vjernost uvjetima našeg poziva je neophodna ako želimo konačno ući u nebeski Kanaan.

Neprekinuta vjera u Boga koji ih je izbavio putem pashalne krvi bila je jedino jamstvo koje su Izraelci imali za konačni ulazak u obećanu zemlju. Ovo iskazivanje vjere škropljenjem krvi pashalnog janjeta po nadvratnicima i dovratnicima Bog je smatrao iskazom njihove poslušnosti. (2. Mojsijeva 12: 22, 23). Neuspjeh u daljnjem iskazivanju iste razine vjere Bog je smatrao iskazom njihove neposlušnosti. Bog se sjetio njihove građe, da su bili samo prah, i nastavio ih je podnositi dugo vremena. (Psalmi 103: 14; Rimljanima, poglavlje 11). Međutim, njihova upornost u sumnji i zaboravljanju Boga natjerala ga je da konačno odustane od njih. Zbog ovog neuspjeha da ostanu vjerni i poslušni, vratio ih je, ne u Egipat, nego u pustinju da umru. (4. Mojsijeva 14: 22, 23). Dobro upamtimo riječi našeg uvodnog teksta, u kojem nam Pavao govori da se ono što se dogodilo Izraelu dogodilo i njima, za primjer. Neka nam njihov primjer nevjere i neposlušnosti bude upozorenje koje će nam pomoći da hodimo vjernije i „dostojnije poziva“ kojim smo pozvani. Efežanima 4

Ne pretpostavljajmo Boga, niti smatrajmo stvari koje je učinio za nas običnim i uobičajenim. Ne smijemo uzimati zdravo za gotovo da će, budući da se jednom pozabavio s nama dok smo još bili u grijesima, dajući nam oslobođenje prolivenom krvlju Isusa Krista, nastaviti baviti s nama bez da pokažemo ikakve dokaze sve većeg uvažavanja i vjere. Upravo kroz

našu vjeru i poslušnost Bogu pokazujemo svoje uvažavanje onoga što je već učinio za nas. Nesumnjivo je to ono što apostol misli kada kaže: „Bez vjere nemoguće je ugoditi mu.“ (Hebrejima 11: 6). Nije razumno pretpostaviti da će nas Bog nastaviti obasipati svojim „duhovnim blagoslovima“ ako ih ne koristimo kao sredstvo za jačanje naše vjere u njega i povećanje naše revnosti za njega i njegovu stvar. Efežanima 1: 3

„Bez trajna grada“

Svi Izraelci bili su spremni krenuti prema obećanoj zemlji, spremni prihvatiti oslobođenje koje im je Bog nudio. Sukladno tome, sastali su se u Ramzesu, a odatle su putovali u Sukot. (4. Mojsijeva 33: 5). Ime Sukot znači „kolibe“ i dobar je podsjetnik na činjenicu da im je njihovo putovanje prema Kanaanu, iako im je dalo slobodu i oslobođenje od ropstva u Egiptu, s druge strane bilo poziv na samoodricanje od mnogih pogodnosti i potreba koje su im njihovi domovi u Egiptu nesumnjivo pružali.

Izraelci više nisu smjeli uživati zaštitu kuća i krovova nad glavom. Od tada nadalje, morali su živjeti u šatorima dok ne stignu u obećanu zemlju. U tome se krije lekcija za duhovne Izraelce koji su započeli svoje hodočasničko putovanje prema nebeskom Kanaanu odmora. Ne može postojati „trajni grad“ koji će im pružiti zaštitu od teškoća puta kojim trenutno putuju. (Hebrejima 13: 14). Kao duhovni sinovi našeg Nebeskog Oca, putujući prema duhovnoj zemlji obećanja, ne tražimo materijalne izvore zaštite. Umjesto toga, svatko od nas prebiva u privremenim, skromnim prebivalištima nad kojima Bog bdije i imamo jamstvo da on ne drijema niti

spava. (Psalmi 121: 3-4). Njegova dragocjena obećanja milosti i zaštite za svako vrijeme potrebe postavljaju blagoslovljeni baldahin između nas i oluja i vatrenih kušnji koje bi nas inače preplavile. Hebrejima 4: 16

Izraelci su putovali pod svodom oblaka kojeg je osigurao Bog. (2. Mojsijeva 13: 21, 22). To bi nas moglo podsjetiti na bezgraničnost Božje milosti kojom smo okruženi i da „Bog u svemu na dobro surađuje s onima koji ga ljube, s onima koji su odlukom njegovom pozvani.“ (Rimljanima 8: 14-17, 28). Ova milost ne smije biti ometana niti onemogućena. Nijedan oblak rođen na zemlji ne smije stati između nas i našeg Boga. Trebali bismo uvijek moći gledati prema pokrovu njegove milosti i ljubavi i tako ostvarivati sve veći osjećaj njegovog milosrđa i brige. Međutim, trebali bismo se sjetiti da se Božja ljubav i milost prema nama ne očituju uvijek samo u ugodnim životnim iskustvima. Kušnje i patnje koje Gospodin dopušta da nas snađu jednako su manifestacije njegove ljubavi. Potrebna su nam i ta iskustva da bismo ojačali u njemu „i u silnoj snazi njegovoj.“ Efežanima 6: 10

TUzmimo za primjer dvije biljke iste vrste. Neka jedna raste u podrumu, gdje nema svjetlosti i svježeg zraka; a druga neka raste u otvorenom vrtu. Nakon nekoliko tjedana primijetite razliku između dvije biljke. Jedna će biti zdrava i jaka, druga slaba i krhka. Biljka u podrumu zaštićena je od vjetra i kiše, ali upravo ta zaštita sprječava da raste snažno i otporno. S druge strane, biljka koja se uzgaja na otvorenom postaje jaka u svojoj borbi protiv nepogoda, potpomognuta prehranom koju pruža sunčev sjaj i vitalizirajuća vlaga kiše. Pod ovim

velikim nebeskim krošnjama, biljka napreduje zahvaljujući svim različitim elementima i čimbenicima koji doprinose njezinom razvoju i snazi.

Pravi duhovni Izraelci imaju iskustva koja obuhvaćaju sve razine Božje milosti kojom rastu u Krista. Ta izloženost je ono što vjernog kršćanina čini jakim. Nepovoljan vjetar koji puše na drvo uzrokuje da ono postaje sve jače i jače kako pušta korijenje dublje u zemlju. Ipak, treba imati na umu da je sunčeva svjetlost vitalno sredstvo njegovog održavanja i života, pružajući mu time sposobnost da izdrži oluje. I mi jačamo kroz svoj otpor životnim olujama, no upravo nam sunčeva svjetlost Božje milosti daje ohrabrenje i sposobnost da budemo vjerni, čak i do smrti.

Revnost s kojom su Izraelci započeli svoje putovanje pustinjom nije se nastavila. U ovome imamo vrlo živopisan primjer onoga što se može dogoditi u našim vlastitim iskustvima ako pažljivo ne pazimo na sebe. Postoji mogućnost, čak i opasnost, da izgubimo svoju „prvu ljubav“. (Otkrivenje 2: 4). Prema 4. Mojsijevoj 33: 6-8, čini se da su se Izraelci prvo kretali uglavnom prema istoku, a zatim su iznenada dobili uputu da se okrenu prema jugu. Najprirodnije bi im bilo da su nastavili ići prema istoku, jer bi tada došli do malih potoka sjeverno od Crvenog mora, koje bi sigurno bilo puno lakše prijeći i bilo bi izravnije prema Kanaanu, njihovom cilju.

Čini se da je put Izraelaca bio nedosljedan, jer umjesto da povećavaju udaljenost između sebe i faraonove vlasti, oni su je skraćivali. Ne samo to, već su povećavali barijeru između sebe i obećane zemlje. Međutim, objašnjenje je da je taj potez bio

Božje vodstvo. Izvještaj glasi: „Jahve je išao pred njima ... da im put pokazuje.“ 2. Mojsijeva 13: 21

Slijeđenje Božjeg puta

Duhovne Izraelce, Bog često usmjerava, ne tjelesnim putevima napretka, već u sasvim suprotnom smjeru, kako bi pokazivanje Božje milosti i moći bilo veće. Ne smijemo birati vlastiti put, već uvijek moramo dopustiti Bogu da usmjerava naš put, čak i ako se taj put ponekad čini najopasnijim. „Ima put koji se čovjeku čini prav, ali njegov kraj“ nije potpuno i cjelovito oslobođenje kojem se nadamo. Mudre izreke 14: 12

Kad bismo bili prepušteni da sami biramo svoj put, bili bismo skloni slijediti svoje prirodne sklonosti i želje. Put tijela obično je slijediti liniju najmanjeg otpora. Međutim, na taj način Bog se ne može proslaviti niti se naša vjera može pravilno pokazati. Lako je stoga imati vjeru dok možemo vidjeti udaljenu obalu, ali kada se magla spusti, ometajući naš prirodni vid, tada trebamo iskazivati snažnu vjeru u Boga.

Da proširimo ovaj prikaz, kada putujete brodom za vedrog sunčanog dana, možda uopće ne razmišljate o vještini i stručnosti kormilara. Pa ipak, kada se spusti gusta magla i stare, poznate znamenitosti više nisu vidljive, tada cijenimo kormilara i njegovu sposobnost da nas sigurno dovede do željenog utočišta. U takvim okolnostima ne možemo ništa učiniti osim potpuno vjerovati kormilaru. Naša nelagoda, nervoza, slutnje, sumnje i zabrinutost ne bi nam nimalo pomogli. Moramo stajati u vjeri dok nas kormilar vodi.

Kako li je ovo istinito za naše duhovno putovanje! Postoje trenuci kada, u Božjoj providnosti, ne možemo učiniti ništa da se izvučemo iz teške situacije. U takvim trenucima ne možemo učiniti ništa osim da se potpuno pouzdamo u Boga, shvaćajući da je on taj koji nas može izvesti. (Psalmi 34: 19; 2. Korinćanima 1: 9, 10). Tada naše krajnosti postaju Božje mogućnosti.

Bog je proveo Izraelce kroz krajnost kako bi imali priliku da se „umire“ i vide njegovo spasenje. (2. Mojsijeva 14: 13). Promijenio je njihov smjer i doveo ih do Pi-Hahirota. To je zaista bilo mjesto gdje će im, po tijelu, srca klonuti od obeshrabrenja. Umjesto da pronađu potpuno oslobođenje iz Egipta, našli su se u očito gorem stanju nego kada su prvi put krenuli na putovanje. Jesu li se tada sjetili Boga koji je već toliko učinio za njih? Ne. Mrmljali su i plakali. Vidjeli su samo Crveno more pred sobom i Egipćane iza sebe. Nisu vidjeli izlaz jer su zanemarili svoje povjerenje u Boga. 2. Mojsijeva 14: 10-12

Možda smo i mi, kao duhovni Izraelci, dosegli svoje krajnosti i vidjeli ispred i iza sebe ono što se čini kao nepremostive prepreke. Gospodin nas može, takoreći, odvesti do Crvenog mora, gdje se čini da je svaki vidljivi put bijega odsječen. U takvim trenucima bojimo li se i drhtimo li od prividne nadolazeće propasti? Ne bismo trebali, jer se upravo tu Bogu pruža velika prilika da nam da izbavljenje. Kroz ta iskustva učimo toliko potrebnu lekciju da izbavljenje nije od nas samih, već od Boga. U takvim trenucima on nam govori kao što je to učinio Izraelu u davnini preko svog slugu Mojsija: „Ne bojte se! Stojte čvrsto pa ćete vidjeti što će vam Jahve učiniti da vas danas spasi.“ 2. Mojsijeva 14: 13

Upravo u tim trenucima Bog, ako mu dopustimo, postaje naša kula utočišta, naša kula snage. Doslovno govoreći, kako je dobro kada se izgubimo u šumi i više ne znamo izlaz, odjednom ugledamo poznatu kulu koja označava mjesto koje će, ako ga samo uspijemo dosegnuti, značiti sigurnost za nas. Bog je upravo takva kula snage i izbavljenja, donoseći nam spasenje u našim najvećim potrebama. (Psalmi 61: 1-3; Mudre izreke 18: 10). Bez njega bismo bili beznadno izgubljeni u pustinji očaja.

Izvještaj nam govori da je Bog uputio Izraelce u Pi-Hahirof, „između Migdola i mora“. (2. Mojsijeva 14: 2; 4. Mojsijeva 33: 7). Migdol znači „kula“. Kako li je to značajno! Ovdje se Bog objavio Izraelcima kao kula utočišta. Uputio je Mojsija što treba učiniti u tim okolnostima. Poslušnost tim uputama donijela je izbavljenje kroz isto more koje se samo kratko vrijeme prije predstavljalo kao najneprobojnija prepreka njihovom bijegu. Oblak koji je išao pred njima sada je zauzeo svoj položaj na stražnjem dijelu tabora, postajući stup tame za Egipćane i stup svjetlosti za Izraelce, sprječavajući Egipćane da marširaju prema njima tijekom cijele noći. (2. Mojsijeva 14: 19-22). Do jutra se Crveno more otvorilo i oni su prošli kroz njega na sigurno.

Duhovni Izraelci često imaju iskustva koja im je Bog dopustio, a kojima se testira njihova vjera. To nam pomaže da naučimo lekciju: „Jer milošću ste spašeni po vjeri - i to ne dolazi od vas samih, nego je Božji dar - ne djelima, da se nitko ne bi hvalio.“ (Efežanima 2: 8-9). Najvažnije je da shvatimo da ne postižemo oslobođenje vlastitom snagom. Neophodno je da ponekad „stanemo mirno“ i vidimo Božje spasenje.

To ne znači ravnodušan ili nezainteresiran stav, već znači mirno povjerenje u njega. To je povjerenje rođeno iz vjere, da je veći onaj koji je za nas od svih koji su protiv nas. (Rimljanima 8: 31; 1. Ivanova 4: 4). Time što na taj način stavljamo svoje povjerenje u Boga i surađujemo s njim dok on usmjerava naše putove, pobjeda i oslobođenje su osigurani.

Imati potpunu vjeru u Boga znači da ćemo mu vjerovati u svim okolnostima. Vjerovat ćemo mu kada nam kaže da stanemo i vjerovat ćemo i poslušati ga kada nas uputi da idemo naprijed. Nepokretanje kada nam Gospodin daje naredbe za kretanje pokazalo bi nedostatak vjere, kao što bi to bilo i nezaustavljanje kada nas On zamoli da to učinimo. Međutim, bilo da stojimo mirno ili idemo naprijed na Njegovu zapovijed, naša srca uvijek trebaju biti u mirovanju, jer čak i sada počivamo u spoznaji njegovog dovršenog djela. Samo tako možemo ući u odmor koji nam je osiguran vjerom u Krista Isusa. (Hebrejima 4: 9-11). Sav naš rad za Gospodina i sav naš napredak na uskom putu trebao bi se temeljiti na i biti u skladu s ovim tihim, pouzdanim mirovanjem u njemu i njegovim obećanjima. To nam daje sigurnost da bez obzira na to što se može dogoditi, sve stvari surađuju za naše dobro. (Rimljanima 8: 28). Dakle, u iščekivanju kraja puta i kanaanskog počinka koji će se tamo naći, možemo, čak i sada, usred borbe i teškoća puta, zahvaljivati Bogu, koji nam „daje pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu.“ 1. Korinćanima 15: 57